

студентів під керівництвом викладача або без його безпосередньої участі.

Список використаних джерел:

1. Заика Е.В. Психологические вопросы организации самостоятельной работы студентов в вузе / Заика Е.В. // Практична психологія та соціальна робота. – 2002. – № 5. – С. 13-19.
2. Зимняя И.А. Педагогическая психология: [учеб. для вузов] / И.А.Зимняя. – М.: Логос, 1999. – 384 с.
3. Колеченко, А. К. Энциклопедия педагогических технологий : материалы для специалиста образовательных учреждений / А.К. Колеченко. – Санкт-Петербург: КАРО, 2006. – 368 с.
4. Козаков В.А. Самостоятельная работа студента и ее информационно-методическое обеспечение / В.А. Козаков – К.: Знание, 1990.
5. Малихін О.В.Форми організації самостійної навчальної діяльності студентів вищих педагогічних навчальних закладів / О.В. Малихін // Гуманітарний журнал. – № 3-4. – Дніпропетровськ, 2000. – С. 160-165.
6. Панина, Т. С. Современные способы активизации обучения:[учеб. пособие для студ. высш. учеб. завед]. / Т. С. Панина, Л. Н. Вавилова – М.: Академия, 2007. – 176 с.
7. Педагогіка и психология высшей школы / отв. ред. М.К. Буланова-Топоркова – Ростов на Дону: Феникс, 2002. – 544 с.

Клеветенко Н.Ю.

викладач,

Український політехнічний технікум

ВПРОВАДЖЕННЯ ОСОБИСТІСНО ОРІЄНТОВАНИХ ТЕХНОЛОГІЙ ПРИ ВИВЧЕННІ ФАХОВИХ ДИСЦИПЛІН

В даний час одним з основних завдань сучасної освіти стає розкриття потенціалу всіх учасників освітнього процесу, надання їм можливостей прояву творчих здібностей. Рішення даних завдань неможливо без варіативності освітніх процесів, у зв'язку з цим з'являються різні інноваційні педагогічні технології, які вимагають глибокого наукового і практичного осмислення.

Особистісно орієнтоване навчання найкращим чином відповідає творчому розвитку студентів, оскільки воно спрямовано на задоволення інтересів і потреб майбутніх інженерів, будується з урахуванням їх індивідуальних якостей і відповідає принципам підготовки фахівців.

Розвиток освітньої системи вносить зміни у процес підготовки майбутніх фахівців, зокрема від випускників технічних вищих навчальних закладів, сучасне суспільство вимагає не лише теоретичних

знань, але й високого рівня практичної підготовки, здатності швидко адаптуватися до умов професійної діяльності.

Це повинно спонукати викладачів активно залучати студентів до навчального процесу, розвитку у них здатності до високої професійної майстерності, самостійного прийняття рішень, перенесення здобутих знань чи способів дій на виконання нестандартних завдань. Для цього процес навчання у технічних ВУЗах при вивченні фахових дисциплін повинен бути особистісно орієнтованим, спрямованим на формування у майбутніх фахівців професійних компетентностей.

Для підготовки фахівців в умовах традиційного навчання можуть і повинні використовуватися особистісно орієнтовані технології. Більше того, вони досить вільно вписуються в традиційну систему навчання за таких умов:

- до процесу навчання, а також до студентів, викладач сам змінює підхід та усвідомлює, що в педагогічному процесі студент, а не викладач є основною фігурою;

- самостійне набуття та можливість застосування отриманих знань є пріоритетними;

- у процесі спілкування зі студентом у будь-яких ситуаціях неодмінно виявляється повага до особистості;

- пізнавальна діяльність студента є головним у процесі навчання;

- окремого значення набувають спільні міркування, дискусії, дослідження, а не запам'ятовування й відтворення знань.

Особливого значення також набуває роль викладача, його професіоналізм, вміння діагностувати і враховувати індивідуальні особливості студента не тільки в знаннях, але й у психологічному аспекті, готувати відповідні навчальні матеріали, плани, програми. Усе це вимагає від викладача високої професійної майстерності, такту, цілком певних особистісних і професійних якостей.

З усього різноманіття педагогічних технологій, найкращі ті, котрі можуть досить органічно і легко бути поєднані з традиційним навчанням, яке сьогодні існує у наших закладах освіти, тому що, розвиток освіти має йти еволюційним шляхом і кожне нововведення повинне бути ретельно підготовлене, що передбачає, перш за все, його усвідомлення й освоєння викладачами.

Потрібно зазначити, що мета розвитку особистості майбутнього фахівця потребують змін і в доборі змісту навчання. У процесі вивчення фахових дисциплін викладачам необхідно звернути увагу не лише на засвоєння певного обсягу навчальних відомостей, заучування окремих способів дій, а на процес формування фундаментальних знань. Тобто, зміст навчання повинен бути не лише об'єктом оволодіння, але й засобом розвитку студентів. Важливо, щоб студенти при цьому займали активну позицію, оскільки знання можуть бути вироблені тільки самим суб'єктом внаслідок його власної активності [1, с. 6].

Метод проектів є однією з педагогічних технологій, яка відображає реалізацію особистісно орієнтованого підходу в освіті. Означена технологія використовується для побудови процесу навчання, спрямованого на активізацію діяльності студентів відповідно до їх інтересів у здобутті певних знань і відчутного теоретичного чи практичного результату. Тому при реалізації методу проектів необхідно використовувати власну зацікавленість студентів у знаннях і показувати, де отримані знання можна застосувати у реальному житті.

Метод проектів знайшов широке використання в багатьох країнах світу головним чином тому, що він дозволяє органічно інтегрувати знання з різних галузей при рішенні однієї проблеми, дає можливість використовувати одержані знання на практиці, генерує при цьому нові ідеї.

Особливістю системи виконання проектів є спільна творча робота викладача та студента.

Роль викладача в проектній діяльності.

Проектування в ВУЗі неможливо без організаційної та культурної позиції викладача. На практиці це веде до зміни позиції викладача. З носія готових знань він перетворюється в організатора пізнавальної діяльності своїх студентів.

Творчий, нестандартний підхід викладача до проведення занять веде до підвищення мотивації і орієнтований на самостійну діяльність студентів. Роль викладача полягає в постійній консультативній допомозі.

Проектна діяльність дозволяє викладачу здійснювати індивідуальний підхід до підлітка.

Змінюється і психологічний клімат на занятті. З авторитетного джерела інформації викладач стає співучасником дослідницького, творчого процесу, наставником, консультантом, організатором самостійної діяльності студентів. А це і є справжнє співробітництво.

Роль студента в проектній діяльності.

Проектна діяльність студента – одна з найважливіших складових освітнього процесу. У ході виконання проектних завдань студент виявляється залученим в активний пізнавальний творчий процес на основі методики співпраці. Він занурений у процес виконання творчого завдання, а разом з ним і процес отримання нових і закріплення старих знань з предмету, в рамках якого і проводиться проект.

Крім того, студент разом з викладачем виконує власний проект, вирішуючи яку-небудь практичну, дослідницьку задачу. Включаючись, таким чином, реальну діяльність, він оволодіває новими знаннями.

Таким чином, побудова навчального процесу з опорою на особистісно орієнтований підхід дає змогу студентам реалізувати потенційні можливості, проявити індивідуальність, спонукає їх до критичного мислення, самовдосконалення та професійного зростання. Особистісно орієнтоване навчання будується на принципі варіативності; вибір змісту і організаційних форм навчального процесу повинен

здійснюватися викладачем з урахуванням мети розвитку студентів та їх індивідуальних особливостей.

Список використаних джерел:

1. Машбиц Е.И. Психолого-педагогические проблемы компьютеризации обучения / Е.И. Машбиц. – М. : Педагогика, 1988. – 191 с.

Клюс Н.А.

студентка,

*Глухівський національний педагогічний університет
імені Олександра Довженка*

МІЖПРЕДМЕТНІ ЗВ'ЯЗКИ ДИСЦИПЛІНИ «ТЕОРІЯ ЙМОВІРНОСТЕЙ ТА МАТЕМАТИЧНА СТАТИСТИКА» ЯК МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗНАННЯ КОНКРЕТНО НАУКОВОГО РІВНЯ

Вимоги, які ставляться на сьогоднішній день до навчального процесу загальноосвітньої школи, постійно зростають. Зміст освіти характеризується більш високим рівнем узагальнень; раннім вивченням теоретичного матеріалу; застосуванням ідеальних об'єктів; зростанням кількості завдань, що сприяють загальному розвитку учнів. Ці вимоги знаходяться в прямій залежності від того, наскільки ґрунтовно оволоділи учні методами наукового пізнання, знаннями про знання (методологічними знаннями). А для того, щоб учні оволоділи методологічними знаннями ними, в першу чергу, має володіти майбутній учитель. Тому на сьогодні проблема виокремлення методологічних знань майбутнього вчителя математики є актуальною.

Методологічні знання – це система, яка може і повинна розглядатися в різних планах: як сукупність знань і процесів; як функціональна структура; як певна організація матеріалу, охопленого цією структурою і цими процесами [1].

У структурі методологічного знання Е.Г. Юдін виокремлює чотири рівні: філософський, загальнонауковий, конкретно науковий, технологічний [2].

Знання конкретно наукового рівня – це фундаментальні наукові поняття, фундаментальні відношення між поняттями, фундаментальні теорії, методи, закони та закономірності розвитку математичної науки. Вивчення математики майбутніми вчителями відбувається шляхом вивчення окремих навчальних дисциплін, які відповідають розподілу математики як науки на окремі галузі: алгебра, геометрія, математичний аналіз, теорія ймовірностей, математична статистика, топологія тощо. У